

ct

Mamă®

de
Marta Barceló

traducción de / traducerea
Luminița Voina-Răuț

(fragmento en rumano)

FIICA

Mamă. Nu știu dacă mă auzi. Cei de-aici habar n-au ce să-mi zică. Îmi spun să-ți vorbesc, să-ți povestesc diverse lucruri despre tine, despre mine, despre viața noastră... de parc-ar fi așa ușor! Nu știu ce să-ți povestesc, mamă. Sunt atâtea lucruri; aniiăștia cu tine au fost... Închid ochii și-mi vin atâtea amintiri în minte, că nu știu de unde să încep.

MAMA

(*Cântând*) Mulți ani trăiască, mulți ani trăiască, îți doresc, fiica mea...

FIICA

Îmi dai rețeta de *cannelloni*?

MAMA

În niciun caz, secret profesional.

FIICA

Trebuie să dorm puțin, înainte de a mă întoarce la agenție. Mă poți trezi într-o jumătate de oră?

MAMA

Am scos un roman din bibliotecă; cred c-o să-ți placă mult.

FIICA

Măine nu vin la masă, am mult de lucru.

MAMA

O să-ți aduc mâncarea într-un sufertaș.

FIICA

Am două bilete la teatru, vii cu mine? E o comedie.

MAMA

Mă ajuți să împăturesc cearșafurile astea?

FIICA

Mamă, sunt cei mai buni *cannelloni* mâncați vreodată. Chiar nu vrei să-mi dai rețeta?

MAMA

Ești frumoasă foc. Rochia asta nouă îți scoate în evidență grozav talia... stai așa, că-ți atârână un fir.

FIICA

De ce nu dormi la mine, la noapte?

MAMA

Am văzut reclama pentru tonul *Atlantis*. Îmi place la nebunie! „*Atlantiiiis, fericirea e la tine*”

acasă”.

FIICA

Sigur că vin cu tine să-ți faci implanturile dentare.

MAMA

Ți-am pregătit patul.

FIICA

De unde cumperi vinul ăsta de Xeres?

MAMA

Ești gata pentru cea mai incredibilă cină din viața ta?

FIICA

Nu-mi vine să cred că nu-mi dai rețeta de *cannelloni*.

MAMA

E secretul meu și-l iau cu mine în mormânt.

FIICA

Mamă. Nu știu dacă mă auzi, dar mă rog... Cei de-aici îmi zic să-ți vorbesc, să-ți povestesc în continuare... și-așa o să fac, OK? Am trăit atâtea... în așa scurt timp... că nici nu mai știu cum era viața mea înainte.

-1-

MAMA

Și-acum mi-o spui?

FIICA

Da.

MAMA

Acum, că ești în plin proces.

FIICA

Da.

MAMA

Sunt mama ta. Chiar așa puțină încredere ai în mine?

FIICA

Nu te plânge, mamă.

MAMA

Nu mă plâng, zic doar că nu înțeleg de ce nu mi-ai...

FIICA

Îți zic acum. Tocmai ți-am explicat sau vrei să ne certăm?

MAMA

Hai, spune.

FIICA

Păi asta, s-a creat dosarul și din câte se pare, nu va mai dura mult. Iar eu încerc să-ți spun că te vreau alături de mine, dacă vrei și tu, firește.

MAMA

Ești sigură că vrei s-o faci?

FIICA

Da.

MAMA

Singură?

FIICA

Nu singură; ți-am zis c-o să am nevoie de tine.

MAMA

Vreau să zic... fără tată?

FIICA

Care-i treaba? Eu am avut un tată și, sincer, ar fi fost mai bine fără.

MAMA

Fata mea...

FIICA

Mamă, cu o bunică ca tine, nu va avea nevoie de tată.

MAMA

Ești sigură? Nu crezi c-ar fi mai bine să aștepti un pic și să găsești pe cineva cu care... mă rog, să întemeiezi o familie?

FIICA

Pe de-o parte ești așa de modernă, dar pe de alta, așa de învechită...

MAMA

Mă gândesc la tine, Amparo. Vorbești despre adoptarea unui copil. Cu cât e mai stabil mediul pe care i-l oferi, cu atât e mai bine pentru el.

FIICA

Asta să fie ultima ta grijă. Copilul ăsta va avea o mamă care-l va iubi și-l va îngriji. Și o bunică care-l va iubi și răsfăța. Și o bicicletă roșie cu mâner albastru și excursii duminica și tocul ușii însemnat: cât a crescut, cu dată cu tot. Și o poză înrămată cu el, lângă pomul de Crăciun. Va avea dragoste, multă dragoste. Va avea tot ce aveau prietenele mele de la școală.

MAMA

Vrei să vorbim despre asta?

FIICA

Nu.

MAMA

Ne face bine să vorbim, iar noi două nu prea vorbit despre asta.

FIICA

Mamă, am avut o copilărie de căcat. Ce vrei să auzi? Că mi-ar plăcea să am amintiri frumoase, asemenea celor din ilustratele de Crăciun? Da, sigur. Le am? Nu, dimpotrivă. Doar când mă gândesc la copilăria mea, mă și enervez. Și-mi vine să dau cu pumnii și picioarele în pereți, fiindcă nu pricep cum de poate fi atât de oribilă viața, așa de nedreaptă și crudă! Așa că nu, n-o să vorbim despre asta. Acum e vorba de un singur lucru: ești sau nu cu mine în treaba asta? Vrei să fii bunica copilului ăsta sau nu? Fiindcă eu sunt sigură că pot s-o fac fără un tată, dar nu-s așa de sigură că pot s-o fac fără tine.

MAMA

Mă îngrijorezi, Amparo. Așa sunt mamele, își fac griji. E complicat să adopți un copil.

FIICA

Nimic nu-i ușor.

MAMA

Nu mi-ai zis niciodată că vrei să fii mamă.

FIICA

N-am vorbit deloc despre asta.

MAMA

E adevărat. Și-ți tot repet că trebuie să vorbim mai mult, noi două.

FIICA

Iar eu îți tot repet că mi-e greu; ce vrei să fac?

MAMA

Știu, fata mea. Dar ar trebui măcar să vorbim despre felul în care ne vom organiza.

FIICA

Da' încă nu mi-ai răspuns dacă vrei să fii bunică sau nu!

MAMA

Sigur că vreau! Te mai îndoiești?

FIICA

Ți-era așa de greu s-o spui de la început?

MAMA

M-ai lăsat cu gura căscată! Și știi când va veni?

FIICA

Nu. Sunt pe lista de așteptare. Azi se împlinesc trei ani.

MAMA

Trei ani! Nu crezi c-ai așteptat destul ca să-mi spui și mie?

FIICA

Hai să nu începem iar.

MAMA

Deci când noi două... erai deja pe listă?

FIICA

Da.

MAMA

Și te-ai gândit ce-o să-i zici copilului despre noi?

FIICA

N-are de ce să știe. Ce poveste are el... cred că-i ajunge...

MAMA

Copiii pun mereu întrebări, Amparo. Și dacă n-o să ți le pună ție, mi le va pune mie. Și ce-o să-i zic?

FIICA

Spune-i că... habar n-am. Nu vreau să mă gândesc la asta acum.

MAMA

Câți ani o fi având?

FIICA

Sub șase. Patru, cinci. Nu știu încă.

MAMA

Păi nu-i chiar așa de mic. În curând o să pună întrebări. Ce-o să-i zici?

FIICA

C-am fost foarte fericită când eram mică. Că tu și tata mă iubeați enorm. At

(c) Luminița Voina-Răuț, 11 mai 2021.